

A. Nõnned juttud
4261.

nortele ja wannadele armsaks
aja wiiteks.

Wälja antud kolmes jaus.

Teise jau sees on:

1) Ühhe kaupmehhe ello = ja tee = käik	3
2) Kristlik usso = wiis	30

Tartus, 1844.

Trükkitud J. C. Schönmanni lesse jures.

Der Druck ist unter der Bedingung erlaubt, daß die gesetzliche Zahl Exemplare der Censurcomität übergeben werde.

Dorpat, den 14. Juli 1844.

Censor Sahmen.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

36595

1. Ühhe kaupmehhe ello: ja tee:käit.

Üks kaupmees olli omma emmandaga India male läinud. Seäl sai ta enneselle palju rahha, ja monne aasta perrast läks ta laewa peäle, ja tahtis jälle taggasi Prantsusse male miina, kust temma pärride olli. Temmal ollid ta emmand ja kaks last liggi, üks poeg ja üks tüttar-laps. Se poisike olli nelli aastad wanna Juhhan nimmega, agga se tüttar kolm aastad, ja ta nimmi olli Maria.

Kui nemmad nüüd pole tee peäl ollid: siis touis üks suur torm; ja se laewa kiper ütles, et nemmad sures häddas ollid; sest se tuul ajas neid nende saarte pole, kus se laew

nähtawalt pididi hukka minnema. Kui se waene kaupmees sedda kuldis, siis wottis ta omma emmanda ja kaks last ja siddus neid kõrwaste ühhe sure laewa peäle finni. Ta tahtis ennast ka sinna peäle sidduda; agga aeg ei andnud enam, sest laew joksis kaljo otsa, läks katti, ja kiti need, kis laewa peäl ollid, langesid merrese. Se laud, kus peäl se emmand ja need kaks last ollid, ujus wee peäl, kui üks pissikenne laew, ja tuul ajas sedda ühhe saare ärde. Selle järrese teggi se emmand neid paelu lahti, ja läks omma lastega cemalle saare peäle.

Esimesenne töö, kui ta näggi et ta peästnud olli, olli, et ta põlveli mahha langes, ja Jummalat tännas, et Lemma neid olli ärra peästnud. Agga siski olli ta wägga

murres selle ülle, et ta omma meest olli ärra kautanud. Temma kartis ka, et temma ja ta lapsed piddid selle saare peäle nälga surrema ehk mets-ellajattest ärra södud sama. Selle murrelise meelega läks ta üks tüf aega edasi, ja ta silmas puid, mis täis puwilja ripusid. Ta wöttis üht keppe ja wiskas mõningast neist mahha, ja andis neid omma lastele, ja söi ka isse neist. Ta läks selle järrele weel eemalle ja tahtis watata, kas ta ehk olleks ühtegi majakest leidnud: agga ta näggi pea, et ta ühhe tühja saare peäle olli juhtunud.

See peäl leidis ta ühte suurt õenest puud ja wöttis nouks, sedda ennestele tännaseks õõ-õsemeks tehha. Ja ta maggas omma lastega seal sees, ja teisel hommikul läksid nemmad weel kaugemalle selie saare peäl, ni

faugese kui nemmad agga joudsid. Temma leidis omma tee peäl ka linnu-pessasid, kust ta need munnad wälja wöttis; ja kui ta näggi, et innimesi ei ka metsa-ellajaid selle saare peäl ei leidnud, siis wöttis ta ette, enast allandlikkult Jummalale hole-piddamisse alla anda, ja ommast kohast ka fige murrega, omma lapsi moistlikkult kaswatada.

Temmal olli üks Piibel ja üks palwe-ramat temma taskus. Ja ta prufis neid, omma lapsi luggema ja sedda armolikko Jummalat tundma õppetada. Wahhest ütles se pisike pois temma wasto: „Minnu armas emma, kus siis minnu isä on? Miks temma meid siis meije majast ärra satis, ja miks perrast meije selle saare peäle olleme sanud? Eks ta meid jälle ei otsi?“

Minnu ormsad lapsed, wastas temmale se waene emmand nuttuste filmadega, teije isfa on taewa lainud: agga teil on üks teine Issa, ja se on se armas Jummal. Temma on siin meije jures, et teije Tedda ka kül ei näe. Temma sadap meile sedda pn-wilja ja neid munne. Ja Temma saab ni kaua meije eest murretsema, ni kaua kui meije Tedda figest süddamest armastame, ja Tedda Temma tahtmisse järrele tenime."

Kui nüüd need pissikesed lapsed mõllemad jo luggeda moistsid: siis luggesid nemmad sure rõmoga kif, mis agga nende ramatudes olli trükkitud; ja räkisid kif pääw neist asjadest. Nemmad ollid ka muido wägga head lapsed ja omma emmale saama kulajad.

Perrast kahte aastad jäi se waene emmand

haigeks, ja ta näggi, et ta pea pididi surrema. Ja ta olli omma waeste wäetima laste per-
 rast wägga murrelif ja rahhota. Agga wi-
 maks mötles ta: Jummal, kis ni wägga
 armolif on, saab ka nende eest murretsema.
 Ta olli omma ðense puu sees maas ja hūdis
 omma lapsi ennese jure.

Siis ütles ta nende wasto: „Minna sur-
 ren nüüd pea ärra, minnu armsad lapsed, ja
 siis ei sa teil ennam emma ollema. Agga
 tulletage ifka meele, et teije üksi ei olle, waid
 et se armas Jummal kif sedda saab näggema,
 mis teije igganes tete.

Palluge igga hommiko ja igga õhtu Temma
 pole, ja ärra jätke millalgi palwet piddamatta.
 Minnu armas Juhān, murretse omma õe
 Maria eest, ärra sõitle tedda, ja ärra lö tedda

missalgi. Sinna olled surem ja tuggewam, kui temma; sinna pead ka minnema puu-wilja ja munne otsima!" Temma tahtis ka weel middagid. Maria wasto üttelda; agga temmal polnud ennam oega, sest ta surri ärra.

Need waesed lapsed ei moistnud mitte, mis nende emma sellega nendele tahtis üttelda, sest nemmad ei teadnud mitte, mis surreminne piddi ollema. Kui temma nüüd surnud olli, siis mõtlesid lapsed, et nende emma maggas, ja nemmad ei tahtnud tedda ülles wirrotada. Juhhan tõi puu-wilja, ja kui nemmad said sõnud, siis heitsid puu kõrwa mahha ja jäid magama. Teisel hommikul warra immetsefid nemmad wägga, et nende emma weel magas, ja lükkasid temma kae külge, et ta ülles ärkaks. Agga kui nemmad näggid, et temma

nendele ei wastutand, siis mõtlesid, et nende peäle pahhane olleks ja affasid nutma. Nemmad pallusid temmalt andeks, ja lubbasid eddaspidi õige targalikkult ellada. Agga ehk nemmad ka kül pallusid, se waene emmand ei woinud nendele wastata; sest ta olli furnud.

Nemmad jäid paljo aega temma jure, senni kui se furnud affas maddanema. Ühhel hommikul affas Maria sure heäleaga kissetama, ja ütles ommale wennale: „O minno armas Zuhan, wata ommetegi, seäl tulleswad jo ussid, kis meije waest emma ärra söwad, meije peame tedda seält ärratombama, tulle ja aita mind!“ Zuhan läks temma jure: agga se furnud haises ni wägga, et nemmad seäl jures ei woinud feista, ja nendele ei jänud

muud nõuks, kui agga ennestelle ühte teist puud otsida, kus sees nemmad jälle mõisid õõ-maja piddada.

Need lapsed mõllemad teggid nüüd kindlaste emma fanna järrele, ja nemmad ei unustand millalgi sedda armsad Jummalad palluda. Need lapsed luggesid omma ramatuid ni tihti, nenda et se nendel fik peas olli. Kui nemmad nüüd õiete ollid luggenud, siis läksid nemmad ennast nattuke jallutama, ehk istusid ka rohho peäle mahha, ja Zuhān ütles omma õe wasto; „Minnul on weel kül meeles, kui ma alles õige pissike ollin; siis ma ollin ühhes kohhas, kus sured majad ollid, ja wägga paljo rahwast. Minnul olli üks täddi ja siinnul ka; ja minnu isal olli paljo sullasid, meil ollid ka wägga illusad ridet.

Ühhe forraga panni meid meie issa ühte majasse mis wee peäl ujus, ja perrast sedda siddus ta meid ühheforraga ühhe laua peäle, ja temma isse on merrese lainud, ja polle seält ennam taggasi tulnud.

Se on jo õige immelik, wastas Maria. Agga siski, et se nüüd nenda on sündinud; siis on se armas Jummal sedda wistist ni tahtnud; sest sa tead kül, mo armas wend, Temma lääes on kif wäggi ja woimus."

Juhan ja Maria jäid üksteistkümmend aastad selle saare peäle. Ühhel päwal kui nemmad merre kaldal istusid, näggid nemmad ühhe laewa peäl, paljo muste innimissi tullesma. Esiteks kartis Maria ja tahtis ärra iofsta: agga Juhan ütles temma wasto: Olleme siin paigal, õdde, eks sa siis tea, meie Issa, se

armas Jummal, on siin, ja kũl Temma neid rahwast kaitsep, et nemmad meile ei sa õhtegi pahha teggema."

Kui need mustad inimissed said merre peält maale tulnud, siis pannid wägga im-meks, kui nemmad seal neid walgid lapsi nõggid, kessel opis teine karm olli kui neil. Nemmad asfusid õumber ringi laste õumber ja rãfisiid nendega; agga se olli muido; sest need lapsed ei moistnud mitte nende keelt. Juhan wiis neid sinna kohta, kus temma emma kontid ollid, ja juttustas nendele, kuidas se õhhe korraka olli ärra surnud: ka se olli muido, sest nemmad ei moistnud ka nende laste keelt. Perrast sedda nõitasiid need mustad nende lastele omma laewakest, ja tõhhendasiid nei-le, et nemmad pidid sinna sisse nendega astuma.

„Minna kü! ei julge sedda tehha, ütles Maria: minnul on hirm nende rahwa eest.“

— Agga Juhhan ütles temma wasto: „Wotta agga süddad, minnu armas Mariakenne, minnu isfal ollid sullased, need ollid ni samma sugused, kui need innimissed. Ehk temma on omma teed käimast taggasi tulnud, ehk temma sadab neid seie, meid ärra toma.“

Nemmad läksid siis selle laewa peäle, ja se wiis neid ühhe soare peäle, mis seält kavgel ei olnud, ja kus agga need pagganad ellamas ollid. Kik need pagganad ehk metsinnimissed, wotsid neid lapsi wägga heaste wasto. Nende kunningas ei jäksand küllalt Mariat ärra watada, ja ta panni saggedast omma kät süddame peale, ja tahtis temmale selle läbbi näidata, et temma Mariat armastas.

Maria ja Zuhān õppisid rutto nende musta saarlaste keelt selgeks, ja said nüüd kuulda, et neil nende teiste rahwa seltsidega, kis seält liggidal saarte peal ellasid, södda olli; ja et nemmad omma waindlaisi kedda nemmad agga wangi said, ärra söid; ja et nemmad ühte suurt hirmsad ahwi Jummalaks piddasid, selle perrast olli sel ahwil ka paljo neid inimisfi kis tedda piddid üllespassima, ehk tenima.

Selle perrast olli neil lastel siis wägga alle, et nemmad ollid nende jure lainud; ja et nemmad nüüd selle Jummalata kartmata rahwa hulkas piddid ellama.

Agga se funningas tahtis wägga Mariat ennesele naeseks wotta; Maria ütles omma wennale: „Enneminni ma surreksin, kui et ma selle inimisfele naeseks lähhäks.“ — „Se

tulleb sest, et ta wägga hirmus wälja näeb, ütles Zuhan temma wasto, selle perrast sinna ei tahha temmale naeseks miinna." — Ei mitte, minnu armas wend, wastas temma, waid selle perrast, et temma Jummalat ei kardata ei ka armasta. Eks sa siis näe, et temma sedda Issa, meije armsad Jummalat koggoniste weel ei tunne? Temma peaks Tedda palluma: agga selle wasta langeb ta enne minne selle hirmsa ahwi ette põlwe peäle mahha. Peäleegi ütleb meile meije ramat, et peab ommale wainlaisele andeks andma ja sinna näed ommetegi, se Jummalat kartmata inniminne lassib ommad wangid ärra tappa, ja söb neid peäleegi ärra."

Minnul tulleb middagi meele, ütles Zuhan. Kui meije sedda jölledat ahwi surnuks teeks;

kül nemmad siis näeks, et se mitte Jummal
 posse.“ — Meie woime sedda parreminne-
 tehha, ütles Maria: meie ramat ütleb: Jum-
 mal annab igga furd sedda, mis Lemma
 täest heast süddamest pallutakse. Et langeme
 meie ka põlveli mahha, ja pallume Sedda,
 et Lemma isse sedda ahwi surretab; siis ei
 tulle süüd sinno peäle, ja sind ei tappeta
 temma eest.“ Zuhan tundis et se wägga
 tark nou olli, mis temma ödde andis. Mem-
 mad langesid siis möllemad põlveli ja ütlesid
 sure healega: Issand, Sinnul on fik woima-
 lik, mis Sa agga tahhat, olle siis nenda
 hea, ja surreta sedda ahwi, kui se Sinno
 meele järrele on, et need waesed inimissed
 näwad, et Sinna olled Jummal, ja mitte se
 ahw, ja et Sind peab palluma ja austama.“

Nemmad ollid weel põsweli maas passu-
 mas, siis kulsid üht suurt kiska touswat.
 Nemmad küsisid järrele, mis ülle se piddi
 ollema? ja nendele üteldi, et se suur ahw,
 kis pu otsa olli läinud, olli omma jalga katki
 murdnud, ja et ta nüüd wist piddi surema.
 Need pagganad, kis selle ahwi eest murret-
 fesid, mis nüüd olli ärrasurnud, need kis kui
 selle ahwi preestrid ollid, ütlesid kunninga
 wasto: et se õnnetus mis nüüd olli sündinud,
 piddi Maria ja temma wenna süüd ollema,
 ja et ka nemmad enne õnnelikkuks ei sa, kui
 et ka need mollemad walged nende pagganate
 Jummalä ette piddid kummardama. Kohhe
 moisteti se õigus, et selle ue ahwile, kedda
 nüüd olli Jummalaks tõstetud, piddi üks
 ohwer antama, ja need mollemad walget

piddid ka seal jures ollema; ja perrast sedda piddi Maria nende funningale naefeks minnema; ja kui nemmad sedda ei olleks piddand, teggema, siis tahyeti neid mollemid ellusalt fige nende ramatutega ühhes ärrapõlletada, sest et ütlesid neid ramatuid agganõidumisse tarbis prufiwad.

Maria kulis sedda nou; ja kui need preestrid temma wasto ütlesid, et temma se piddi ollema, kis nende ahwi olli ärrasurretand: siis wastas temma nendele: „Kui minna teie ahwi ello olleksin wotnut; eks volle tõssi, siis peaksin minna wäggewam ollema, kui temma? Ma peaksin öiete rummal ollema, kui minna ühhe ette kummardaksin, kis minnust ülle ei joua. Se nõdrem peab ennast selle tuggewama alla heitma; ja selle perrast

olleks siis enneminne õigus et se ahw minno ette peaks kummardama, agga mitte minna tedda.

Siiski ei tahha ma teid peita, minna kül ei olle teie ahwi ello wõtnud, waid meie Jummal, kis taewa ja kiki lomade Jssand on, ja ilma temma lubbata ei woi teie ühte ainukest jukse karwa minno pea peält ärra wõtta."

Se jut süttitas kif pagganaid õige wihhale. Nemmad siddusid Mariat ja temma wenda surte pakkude külge kinni, walmistasid endid, neid ärrapõlletama: sel sammal silmapilgul todi sannumed, et üks suur hulsk nende waenlasi olli siinna saare peäle tulnud. Nemmad tõttasid siinna, ja tahtsid neid taggasi ajada; agga nemmad said isse ärrawoidetud.

Need pagganad, kis woitu ollid sanud,

teggid neid walgid lapsi jälle lahti ja wisid neid omma saare peäle; seäl said nemmad selle funninga orjaks. Nemmad teggid ommikust õhtuni tööd, ja ütlesid: Meie peame omma isсандат truiste tenima, armo perrast, Jummalat wasto, ja peame mõtlema et Lemma on isсantide Issand; kedda meie tenime; sest meie ramat ütleb, et sedda peab teggema.

Ka nendel pagganatel seäl saare peäl olli sagedaste söddimist, ja nemmad söid ka ommad wangid ärra, nenda kui ka nende ühte suurt hulka wangisid; sest nemmad nabrid ollid teinud. Üksford said nemmad ollid wägga wahwad. Nende wangide hulka olli ka üks walge mees, ja et ta wägga kuiwetand olli, siis piddasid pagganad nou, tedda numata, enne kui nemmad tedda pid-

did ärrasõma. Sedda meest pandi siis ühte urtsikusse kinni, ja Maria holes anti, temmale süüa wia, ja tedda toita.

Et nüüd Maria teadis, et se mees pididi pea ärra sõdut sama: siis olli temmal tedda wägga halle. Temma watas murrelikult selle mehhe peäle ja ütles: „Minno Jummal, minno taewane Jäsa, heida ommetegi armo temma peäle!“

Se walge mees, kis selle ülle olli wägga ehmatand, kui ta ühte walget tüdrukut näggi kis temma karwa olli, ehmatas weel ennam, kui ta kulis ommal kelel Tedda, sedda ainust Jummalat palluwad. „Kis teile on Prantsusse keelt ja sedda ainust armsad Jummalat õppetand tundma?“ küssis temma.

„Minna polle sedda mitte teadnud, kuidas

sedda keelt nimmetakse, mis ma räkisin, was-
tas Maria; se olli minno emma keel ja temma
õppetas minnule sedda. Agga et minna sedda
armsad Jummalat tunnen, selle tarbis on
meil kaks ramatud, need räkawat Lemmast,
ja meie pallume igga pääw temma pole."

„Oh taewane Jäsa, hüdise se wees, ja tös-
tis käed ja silmad taewa pole ülles, kas se
peaks woimalik ollema? Agga minno armas
tüttar, kas teie kül woiksite minnule neid ra-
matuid näidata, kellest teie räkisite?"

„Minno käes polle neid, ütles ta temmale;
agga ma tahhan omma wenna tua; selle ho-
leks need on, kül temma teile neid näitab."

Temma läks kohhe ärra ja tulli pea omma
wenna Juhaniaga taggasi, kellel need ramatud
mõllemad liggi ollid. Se walge mees teggi

neid ramatuid sure ruttuga lahti; ja kui ta ees esimesse lehhe peält olli luggenud: Se on Juhhan Mauritse ramat, siis hüdis temma: „Oh minno armsad lapsed! nenda pean ma teid siis jälle näggema! tulge, affake omma issa kaela! ja kas teie mulle ka woite ommast emmast sannumid anda?“

Kui Juhhan ja Maria neid sannu kulsid, langesid nemmad kohhe sure rõmo silma weega omma issa kaela. Senni kui Juhhan jälle fanna wöttis, ja ütles: „Mo südda ütleb mulle sedda, sa olled mo issa. Siiski ma sedda ei moista, kuidas se woib olla; sest minno emma ütles mulle, et sa olled merre pohjas omma surma leidnud; ja nüüd ma tean, et se polle mitte woimalik, et seal woib ellada ja sealt jälle ellusalt wälja tulla.“

Se mees wastas: „Minna kuffusin tõeste merresse, kui meie laew katki läks; agga ma sain weel ühte laua tükki kätte ja sain sellega

õnnelikkult ühhe saare peale. Minna mõtlesin, et teie ollite otsa sanud."

Selle peale juttustas temmale Juhhan kisk, mis temmal weel meeles olli; ja se walge mees nuttis wägga, kui ta omma emmanda surma kulis.

Maria nuttis ka wägga; agga se sündis ühhe teise asja perrast. „Oh! ütles temma, mis se nüüd aitap, et meie omma issa olleme leidnud, kui temma nüüd monne päwa perrast peab tappetud ja ärra sõdud sama?"

„Meie peame temma siidemet lahti peastma, ütles Juhhan, ja siis keik kolmekeste metsa ärra pöggenema."

„Ja mis meie siis seal affame teggema, minno waesed lapsed? küsis Juhhan Mauritse. Need pagganad sawad meid jälle ülles leidma, ehk meie same ka sinna nälga ärra surrema. Laske minnul agga tehha, ütles Maria; min-

na tean ühte tõisist nou, luida wiisi ma teid ärra peastan."

Kui ta need sannad olli rākinud lāks ta ärra, ja lāks otsekohhe kunninga jure. Kui ta nüüd kunninga Rabani ehk majasse olli sanud, siis langes ta temma jalge ette mahha ja ütles: „Mo issand kunningas, minnul on teie kāest ühte suurt armo palluda; kas teie mulle kül lubbate, et teie mulle sedda armo annate?"

„Minna lubban, ja finnitan sedda sinnule wandega, ütles se kunningas; sest minna ollen sinno tenistussega wägga rahho."

„Se on hea, ütles Maria temma wasto; teadke siis, et se walge mees, kedda teie minno holeks andsite, on minno issa, ja ka Zuhani issa. Teie ollete ette wõtnud, ja tahhate tedda ärra süüa; ja minna tullin seia, ja tahhan teie ees rākida; wadake, temma on wanna ja kuiwetand ja ei sa selle perrast

mitte hea ollema; agga selle eest ollen minna noor ja raswane: minna lotan nüüd, et teie mind woiksite enneminne ärra süüa. Minna pallun agga weel kahhesa päwa kannatada, et mul weel se rööm olleks, et ma omma is-saga weel õige paljo rägiks, enne kui ma surren."

„Eöeste, ütles se kunningas temma wasto, sinna olled üks ni wägga hea tüdruk, et minna õige selle terwe ilmama warra eest sind ei tahhaks lasta ärra tappa. Sinna pead elluse jama, ja sinno isä ka. Ja minna kulutan sinnule weel, et igga aasta üks laew walge innimistega seia tulleb, nendele müme meie ommad wangid ärra. Se saab nüüd pea tulles, ja minna tahhan teile kolmele sedda lubba anda, et teie siis woite ühhes nendega ärra miina."

Maria tännas kunningast wägga; ja ommas suddames tännas ta sedda armsad Jum-

malat, kis sedda funninga süddamesse olli andnud, et se armo temmale näitas. Temma ioksis omma issa jure ja wiis temmale need head sannumed; ja mõnni pääw perrast sedda tulli ka se laew, kellest se must funningas temmale olli rākinud. Temma läks selle laewa peäl omma issa ja omma wennoga selle saare pealt ärra, ja nemmed said ühhe teise sure saare peale, kus Spania rahwast ellamas olli.

Kui selle saare wallitseja Maria luggu kulis, siis ütles temma isse enneselle: „Sel tüdrukul polle mitte kolme koppikat ja on pääwast wägga mustaks põllenud; agga temma on nenda wägga ja hea, et ta omma meest saab paljo õnnelikkumaks teggema, kui et ta wägga rikkas ja illus olleks.“

Temma läks siis Maria issa jure Mariat kossima, ja pallus et ta tedda temmale prouaks annaks.

Juhan Mauritse andis ka Mariat temmale.
Se maa-wallitseja lastis siis ennast tem-
maga laulatada, ja andis ühte omma suggu-
lastest temma wenna Juhani abikasaks,
nenda et nemmad nüüd ühhes selle saare
peal wägga õnnelikult ellasi.

Nemmad pannid agga Jummal taarka nou-
immeks, kis lastis sündida, et Maria esiteks
pidi orjaks sama, et temmal selle läbbi woima-
likuks sai, omma isä ello surmast peasta.

2. Kristlik usko-wiis.

Rui ma weel omma esimesse foggodusse
jures olli, kus paljo waesid rahwast olli,
juttustas se samma kirrik isäand Blattik, olli
ühhe waese wana lesja majakenne liggi õp-
petaja maja, nenda et ma seält siina kif sel-
geste ärra näggin. Sel wannal naisel pol-

nud ilma selleta, mis ta omma linna kedra-
 misse eest sai, kül muud toitu ühtegi, kui
 agga, mis temma aedas, majakesse liggi kas-
 was, isseerranis se puu willi, mis ta talwe
 warraks enneselle kuiwatas. Agga kui süggis
 tulli ja ounad akkasid walmis sama, tullid
 ka waeste nabrite urtsikuttest kiksuggused lap-
 sed, need tikkusid ja romasid siis wanna naese
 aeda, ja söid ommad kõhjud täis temma
 ountest ja pirnidest, ilma et ta neid üks ainuke
 ford olleks wälja ajanud. Paljo eunam nenda
 kui se temmale olleks rõmo teinud, et need
 poisid temma õunu warrastasid, läks ta igga
 ford, kui ta wokki jures akne ees istus, akna
 jurest ärra, ja ot sis enneselle majas muud
 tööd, ni pea kui ta agga näggi et lapsed aeda
 himmustasid tulla, ja tulli siis esiteks tag-
 gasi akne jure, kui teiste kõhjud täis ja aedast
 ärra ollid läinud.

Sedda ei suitnud ma sedda nähhes pikke.

malt kannatada. Ma läksin üks kord süna, hirmotasin poisid aegst wälja, läksin siis wana emmakesse jure ja sõitlesin tedda heaste. Mutter, ütlesin minna temmale, teie ajate sedda asja jo õige lijale, lassete neil wallato poisidel ommad õunad ärra süüa, ilma et teie neid üks kord selle eest häbbestaks, ja mis mind weel kige ennam teist pahhandap, teie joksate weel pealegi afne eest ärra, kui te näete et lapsed tullemas, et nemmad õiete ilma hirmota woivad aedas riisuda. Eks teile sedda koggoniste meele tulle et talwe on tullemas, ja et teie omma nattufest aea wilja holega peaksite kokko piddama, kui teie siis sest toitu tahhate.

Se wanna emma ütles selle ülle rõmsaste minnule: Armas õppetaja, ärge sõidelge mitte! Mindke ommetegi üks kord wälja süna aeda, ja watoge kif sedda hulikka õunu, miskaga se armas Jummal mind on õnnistanud. Selle

peäle wottis ta mind kät piddi ja wis mind
 õue siinna aeda, ja selle leppiga mis temmal
 käes olli, näitas ta ülles kõrgelle puude otsa,
 kuidas need täis õunu rippusid, rikkamalt kui
 mujal kuskilgi aedades seal ümber ringi. Kas
 teie näete, ütles temma, need waesed nabrite
 lapsed, ei sa ommetegi siinna ülles otsa, waid
 wottawad agga neid õunu ja pirnisiid, mis al
 õkste küljes rippuwad, ja neid woin ma nendele
 hea meelega sõuda, sest need lapsed on näl-
 jased; ja mis minna alt ärra annan, sedda
 ripputab se armas Jummal minnule jälle üle-
 wel latwas rohkesti otsa.

Kas sinna ka ommast õuna aejast
 lassid waestel lastel wotta, woi kas
 sinnu holetus polle sind lastnud õuna
 puid istutada? —